

OPERACIÓ ÀPOLO

EL SEGREST DE LUIS SUÑER A MANS D'ETA-POLITICOMILITAR

Col·lecció Periodisme, 13

Sergi Moyano Hurtado

Operació Apolo

El segrest de Luis Suñer
a mans d'ETA-políticomilitar

Pròleg de Gaizka Fernández Soldevilla

Operació Apolo. El segrest de Luis Suñer a mans d'ETA-políticomilitar va obtindre la Beca Josep Torrent de Periodisme d'Investigació 2022, atorgada per la Unió de Periodistes Valencians i la Institució Alfons el Magnànim - Centre Valencià d'Estudis i d'Investigació. Formaven part del jurat Violeta Tena Barreda, Guillermo López García i Lucas Marco Sánchez.

Edició composta amb tipografies Brill i Bw Modelica per a l'interior i Courier per a la coberta; l'interior s'ha imprés sobre paper Coral Book Ivory de 90 g/m² i les cobertes, amb cartolina Creator Silk de 350 g/m²

© 2025, del pròleg: Gaizka Fernández Soldevilla

© 2025, de les fotografies: *Las Provincias*, EFE, *Levante-EMV*, *ABC*

Manuel P. Barriopedro, Sergi Moyano

© 2025, Sergi Moyano Hurtado

© 2025, de la present edició:

Institució Alfons el Magnànim

Centre Valencià d'Estudis i d'Investigació Diputació de València

Corona, 36 - 46003 València

Tel.: +34 963 883 169

magnanim@diva.es www.alfonselmagnanim.net

ISBN: 978-84-1156-077-1

DL: V-946-2025

Disseny de la coberta: Eugenio Simó

Disseny de la col·lecció: Jaume Ortola

Fotografia de la coberta: Luis Suñer saluda des del balcó de sa casa en ser alliberat (14-4-1981) © EFE

Maquetació: Artes Gráficas J. Aguilar, SL

Impressió: Impremta de la Diputació de València

Índex

Introducció. Rompre la pols	9
Pròleg. <i>Agur a les armes</i>	15
<i>Gaizka Fernández Soldevilla</i>	
El pèndol	21
Dimarts 13	33
Valencians en ETA	45
Xàbia, estiu calent	57
Un <i>zulo</i> comercial	71
El sobresalt de Berga	75
El patró d'Alzira	79
Com un corder	93
Açò és un negoci	103
La boira	111
«Todo el mundo al suelo»	117
L'estira-i-amolla	121
La mudança	125
Vacances a Estocolm	139
Frontera es diu <i>muga</i>	159
Silenci, es roda	175
Els <i>suñerdòlars</i>	183
El desgel	195
L'esclat de Papuchi	197
Gelats a la presó	202
Una retirada a temps	206
Fonts consultades	209
Bibliografia	213
Filmografia	214
Entrevistes	215
Hemeroteca	216
Arxius	216

INTRODUCCIÓ

Rompre la pols

Encara no havia cantat el gall, i ma iaia Joaquina es va alçar del llit sobresaltada per unes puntades a la panxa que cada volta anaven a més. El iaio Bernardo avisà el seu germà Paco perquè obrira ell la barberia. Eixe dia no esmolarà la navalla ni afaitarà bigots; acompanya la dona a l'antic hospital de Santa Llúcia d'Alzira, just al costat de la parròquia de l'Encarnació. És dimarts 13 de gener de 1981, un hivern fred que en el paritori només calfaven els bufits i les contraccions. A mitjan matí, naix Laura, la xicoteta de les tres germanes; ma mare, Maite, n'era la major, i ma tia Núria, la del mig. Un dia assenyalat en el calendari familiar que coincidix amb el segrest de l'empresari alzireny Luis Suñer.

Aquella circumstància agredolça havia surat en la sobretaula dels dinars familiars de diumenge. Per a tota la ciutat d'Alzira, aquell segrest suposà una commoció. Eixe record heretat, ocoregut dèneu anys abans que jo nasquera, em despertava la curiositat. En 2020, mentre estudiava Periodisme a Barcelona, vaig preguntar i rebuscar en les hemeroteques, i vaig descobrir una història d'abast estatal que durant mesos va ocupar les pàgines principals de l'actualitat. Vaig fer una primera recerca per a trobar les fonts bàsiques que em pogueren donar un trosset de llum sobre el cas, però sols em vaig trobar ombres i silencis. Qui poguera aportar alguna cosa, o ja no vivia o mai no havia volgut parlar-ne. Vaig deixar aparcada la història. Un any després, casualitats de la vida: vaig fer-me un café amb una coneguda i, xarrant xarrant, em va dir que de jove va treballar amb un home de qui havia fet molta amistat que li havia confessat que era un dels segrestadors de Suñer.

No em va voler dir el nom, i em feu perjurar que m'oblidara del que m'havia contat. Però no se li poden posar portes al camp. Vaig començar a estirar el fil i finalment vaig aconseguir trobar-lo. Ell, abans d'accedir a conèixer-me, va fer unes comprovacions sobre mi, per assegurar-se si era algú en qui podia confiar. Vaig viatjar a Madrid per a trobar-nos. Quedàrem al costat d'un ascensor del metro situat a la Puerta del Sol i passejàrem fins a arribar a una cafeteria luxosa davant del Palau Reial, un complex majestuós entre jardins de xiprers, quadros de toreros, vidres senyorials i remats d'or: zona *rojigualda*. «Sobren banderes», comentava amb sorna. M'explicà que, temps arrere, sempre intentava freqüentar llocs on passar desapercebut, camuflat. Volia protegir la seua identitat i acordàrem utilitzar Xavi com a pseudònim. És la veu principal d'esta investigació, de les poques que coneix detalls inèdits del segrest.

Té un valencià preciós, que desoxida a mesura que el torna a posar en pràctica conversant amb mi. Ja en el bar, s'asseu en l'última taula de la cantonada del fons. Des d'allà té una visió completa que li permet controlar tot l'espai: un hàbit de seguretat heretat del seu temps de militància clandestina. Ell demana un vi negre, i jo un café. En la primera presa de contacte, ens contem qui som. De vesprada, posarem fil a l'agulla. En tres dies, sis hores d'entrevista que ens desbaraten als dos. Per a mi, és un tsunami d'informació i per a ell, la verbalització d'un relat d'emocions contingudes. No sols em conta la història, l'exhala com una catarsi: allibera el secret més gran de sa vida. A mi, em toca ordenar-lo i contrastar-lo.

Una investigació sempre és una obsessió. Més racional, meditada, si es vol, però implica una fixació, sempre malaltissa, si pretens abastar la profunditat i la complexitat dels personatges i dels relats. Quan parlem de persones reals, de víctimes, d'històries de dolor, cal autoimposar-se sensibilitat i distància, que el pas del temps ajuda a establir. Precisament, que siguen fets del passat suposa un inconvenient a l'hora de comprovar informacions amb material sensible: contrastar el testimoni d'uns i d'altres de vegades és impossible,

perquè hi ha persones que ja no viuen o no han volgut dir la seua. En este camí m'he trobat amb gent molt disposada a col·laborar i també molts entrebancs. Per molt bona voluntat que tingues, sempre ensopegues amb els interessos d'altra gent que preferiria que no se'n parlara.

Esta investigació es publica amb una absència agra: la veu de la família Suñer. S'ha intentat per diferents vies accedir a ells, perquè he cregut des del principi que havien d'estar i contar eixos quatre mesos d'angoixa, les negociacions, tot el relat familiar que mai no s'ha conegut. Vaig arribar a quedar amb un dels nets per a explicar-li el meu treball, em va contar alguna cosa i em va mostrar un text que ell havia escrit quan ETA es va dissoldre, on desprenia algunes sensacions del que va patir la família. Em va demanar que li passara un qüestionari, preguntes bàsiques que, passades les setmanes i els mesos, mai no obtingueren resposta. En elevar la petició a la mare, l'única filla de Suñer, tot foren negatives i es tornaren a tancar en banda. El pany del silenci es manté tancat quaranta-quatre anys després.

Les víctimes del terrorisme sovint tenen la necessitat de compartir el seu dolor; volen que es conega la seua injustícia, agraïxen que algú els pregunte pel seu familiar assassinat, segrestat, extorsionat o amenaçat. Però cada víctima és un món, i cadascuna ho viu d'una manera diferent. A altres, el dolor els és tan insuportable que no poden parlar-ne, s'enfonsen, perquè la ferida cou massa. O senzillament, volen girar full i reservar eixe episodi cruent en el més discret anonimat. No cal dir que la decisió dels Suñer és comprensible, de la mateixa manera que ells entendran que un periodista tinga dret a indagar sobre fets rellevants del nostre passat recent. Lamente que això col·lisioni amb la intimitat de la memòria familiar.

Després de dos anys de burocràcia judicial, he pogut accedir al sumari de l'Audiència Nacional on s'arregla tota la història del cas i que ha estat fonamental per a escriure este relat. Ha sigut un procés difícil. Els tres volums de més de tres mil pàgines estaven guardats a l'arxiu de Toledo, i han hagut de digitalitzar-los

i anonimitzar-los. La fiscal va remetre una notificació a totes les parts, els condemnats i la família de la víctima, per a preguntar-los si estaven conformes que jo accedira al sumari. Tots, sense excepció, s'hi negaren. L'Administració de Justícia va acreditar que jo tenia interès legítim com a periodista a consultar eixos arxius, i va decidir entregar-me'ls anonimitzats. Amb eixos documents inèdits, i els testimonis d'antics treballadors de Luis Suñer, un dels segrestadors i diversos exmilitants d'ETA-politicomilitar, dos d'ells vells membres de la direcció, he pogut reconstruir la història. Gràcies sobretot a la tasca de l'historiador Gaizka Fernández Soldevilla, el gran expert sobre els *polimilis* i responsable d'investigació del Memorial de las Víctimas del Terrorismo de Vitòria, qui m'ha ajudat sense demanar res a canvi i sense el qual este llibre tampoc no haguera sigut possible.

El resultat és la reconstrucció d'un segrest que va marcar la societat valenciana i sobre el qual sobrevolaven incògnites inquietants. Sols foren enxampats per la policia i condemnats a presó els guardians del segon *zulo*, on va passar les dos últimes setmanes de captiveri. Però quines persones van planificar i executar el rapté i on amagaren Luis Suñer durant més de dos mesos? Totes eixes preguntes les respon este llibre. S'ha obviat la localització exacta de l'amagatall; poc canvia el desenvolupament dels fets. La decisió respon al compromís amb les fonts de resguardar l'anonimat. Tots els noms dels integrants del comando estan ficcionats, també el d'Iratxe, la cap, a qui vaig intentar localitzar, sense èxit, per a tindre el seu testimoni. El seu company, José, a qui sí que vaig trobar, no ha volgut participar en el llibre. Cap dels quatre integrants de l'escamot no van retre comptes amb la Justícia. Els fets que se'ls poguera imputar estarien ja prescrits.

Sí que s'ha exposat el nom real —ja era públic— dels segrestadors del segon *zulo* que foren condemnats i posteriorment indultats. Els antics membres d'ETA-politicomilitar es beneficiaren d'una espècie d'amnistia encoberta quan deixaren les armes en 1982 i la majoria s'acolliren a les mesures de reinserció que el Govern els va

oferir. El meu paper ha estat únicament bastir un relat amb informacions contrastades i contar-lo amb el vestit de narrador.

Esta investigació m'ha permés viatjar de manera freqüent a Euskadi i he pogut endinsar-me en un país abans desconegut per a mi, més enllà dels clixés sociològics apresos. Un territori que embafa de bellesa, de serralades plenes de vida que encara oculten silencis aspres i d'una societat oberta amb ganes de pau on inevitablement hi ha cicatrius encara tendres. L'exercici de la memòria és fonamental perquè un poble es reconega i es reconcilie amb el seu passat de violència política. Cal seguir furgant en les històries inacabades, per alguna raó, incompletes, postergades, deixades de banda per la desídia de la immediatesa, abans que el corcó les destrüisca. Les tenim a prop, sols cal rompre la pols i rescatar-les dels calaixos rovellats de les hemeroteques.

PRÒLEG

Agur a les armes

En 1980 la jove democràcia espanyola travessava una crisi profunda: es va alcançar el rècord d'un milió de parats, la delinqüència i el consum de drogues van començar a despuntar, el Govern d'Espanya i la UCD estaven en descomposició i el president Adolfo Suárez, en entredit. El desencís i el pessimisme s'instal·laren en una part substancial de la societat. Una inestabilitat que alentiren els enemics de la democràcia: els colpistes, un sector de la policia i les forces armades i els grups terroristes. Potenciat pels atemptats d'ETA i els GRAPO contra els militars, en 1980 el «soroll de sabres» era cada volta més audible: militars franquistes maquinaven les trames que culminarien en el colp d'estat del 23-F.

El terrorisme va matar 498 persones i va causar 450 ferits entre el 1976 i el 1982. L'any en què s'acumularen més víctimes va ser el 1980: fou no sols el més cruent de la Transició, sinó també el segon de tota la nostra història recent. En eixos 366 dies (era bixest) es perpetraren 395 atemptats dels quals resultaren 132 assassinats, 100 ferits i 20 segrestats. Nombroses bandes armades operaven a Espanya durant el 1980, però la major part dels actes de violència portaven la firma del braç armat del nacionalisme basc radical: ETA va causar 95 víctimes mortals (el 71,9% del total), 73 ferits (el 73%) i 17 segrestos (el 85%). La més letal de les seues branques fou ETA-militar, que matà 81 persones. Li seguien els Comandos Autónomos Anticapitalistas, amb nou assassinats, i ETA-politicomilitar, amb cinc. La segona posició del trist inventari de la mort, el va ocupar el terrorisme d'extrema dreta i parapolicial: 28 víctimes mortals (el 21,2%). Les diferents sigles de l'extrema

esquerra, com els GRAPO, mataren sis persones (el 4,5%). No era d'estranyar que, d'acord amb una enquesta de l'empresa ICSA-Gallup, la ciutadania considerara el terrorisme com el problema més gran d'Espanya darrere de l'atur.

Va ser just eixe any, 1980, quan ETA-pm va posar en marxa una campanya contra la UCD, assassinant dos destacats afiliats al País Basc. Aquelles morts exasperaren les bases del partit de l'esquerra *abertzale*, EIA, liderat per Maria Onaindia que fins aleshores havia «tolerat» els crims dels seus «cosins». Allò va propiciar que Onaindia, cada volta més allunyat de la violència, s'atrevisia a fer passos decidits cap al final d'ETA-pm. Aquell camí sols era possible si trobava un interlocutor valent en el Govern. Hi va aparéixer.

El president Adolfo Suárez havia nomenat a Juan José Rosón ministre de l'Interior, que va suposar un punt d'inflexió en la lluita contra el terrorisme: va desplegar una actuació policial més efectiva que va permetre la detenció de més terroristes i va aconseguir un acord sense precedents amb Onaindia, com contem en *Héroes de la retirada*, per a desactivar ETA-pm.

Mentre es gestava el pacte, les tensions acumulades l'any huitanta esclataren en 1981. El 13 de gener els *polimilis* segresten l'industrial valencià Luis Suñer per a demanar un rescat. El 29 de gener el president Suárez va dimitir. Eixe mateix dia ETA-militar havia segrestat José María Ryan, l'enginyer en cap del projecte de la central de Lemoiz, que seria assassinat el 6 de febrer. El 13 d'eixe mes, Joseba Arregi, acusat de ser membre d'ETA-m, va faltar a conseqüència de les tortures a mans de la Policia. Una setmana després ETA-pm va segrestar els cònsols de l'Uruguai, Àustria i El Salvador per a demostrar força en les negociacions amb el Govern: ho anomenaren «dissuasió». El 23 de febrer el tinent coronel Antonio Tejero va irrompre al Congrés dels Diputats a Madrid mentre a València el capità general Jaime Milans del Bosch treia els tancs al carrer. El terrorisme va ser una de les excuses amb què tractaven de justificar-se els colpistes.

El 23-F no va aconseguir acabar amb la democràcia, però sí que va canviar la perspectiva d'una part dels dirigents i militants d'ETA-pm. En paraules d'un dels líders d'ETA-pm, «això sí que fou dissuasió de veritat». Molts *polimilis* s'adonaren que continuar jugant amb foc posava en perill la democràcia parlamentària, l'Estatut de Gernika i el Govern Basc, és a dir, l'anhelat autogovern d'Euskadi. Després d'una petició formal del partit *abertzale* EIA, el 27 de febrer la banda va declarar un «alto el foc». Era la primera treva oficial en la història d'ETA.

No tots els *polimilis* estaven convençuts que calia deixar les armes. Un any després ETA-pm va patir una divisió interna. El sector fidel a Onaindia, conegut com a ETA-pm VII Assemblea, va donar la seua última roda de premsa el 30 de setembre del 1982: «La práctica violenta constituye ahora un ingrediente negativo en la lucha de Euskadi por su autogobierno». Eixe dia ETA-pm VII Assemblea es va autodissoldre.

La contrapartida va ser la reinserció de vora 300 *polimilis* (incloent-hi alguns *octaus*, *milis* i autònoms que s'apuntaren al procés). Als qui estaven detinguts, pendents de juí, se'ls va concedir la llibertat provisional baix fiança i després foren absolts amb les causes sobresegudes. Els qui complien condemna en presó, foren indultats. Els exiliats foren traslladats amb cotxes particulars d'advocats lligats a Euskadiko Ezkerra des de França a Madrid. Una volta davant el jutge de l'Audiència Nacional, els setíms es declararen innocents de tots els càrrecs que se'ls imputaven i se'ls arxivaren les causes judicials.

ETA-pm VIII Assemblea, els *polimilis* que no havien acceptat l'acord, va reiniciar la campanya terrorista. Ara bé, bastants dels seus membres optaren per la reinserció o foren detinguts en successives operacions policials. Sense moral de resistència ni capacitat operativa, ETA-pm VIII Assemblea va entrar en crisi i es van fragmentar a principis del 1983. Una vintena d'*octaus*, entre ells Arnaldo Otegi, sol·licitaren l'ingrés en ETA-militar, que els va posar algunes condicions: que cometeren set atemptats i es penediren

públicament del seu passat. La resta de terroristes començaren una fugida cap avant que va culminar amb una víctima mortal: Alberto Martín Barrios. L'últim comando va caure en març del 1985.

La reinserció va suposar una via per tal que els terroristes abandonaren les armes i es reintegraren en la societat, però també va garantir la seguretat de desenes de persones que podrien haver sigut objecte d'un atemptat d'ETA-pm. I va afavorir que es reduïren notablement els nivells de radicalització violenta a Espanya i a Euskadi, contribuint a afiançar la democràcia i l'autonomia basca. El procés va desmoralitzar el sector de l'organització que havia apostat per la continuïtat del terror i va permetre les forces i cossos de seguretat de l'Estat centrar els esforços en els qui seguien matant.

Ara bé, la reinserció també tingué ombres. Encara que el Govern de la UCD havia advertit que únicament els antics *polimilis* que no tingueren delictes de sang podrien acollir-se a les mesures de reinserció, eixa exigència fou ignorada. Es va tractar d'una amnistia encoberta: ningú no va respondre pels crims d'ETA-pm. I les seues víctimes pagaren el preu de no tindre veritat, ni justícia, ni reparació.

D'altra banda, després de la generosa Llei d'Amnistia del 1977, la reinserció va ser la segona oportunitat històrica que bona part de l'esquerra *abertzale* va menysprear: les altres dos branques d'ETA (ETA-militar i els Comandos Autónomos Anticapitalistas) es negaren a sumar-se a la treva d'ETA-pm en febrer del 1981 i molt menys, al procés posterior. Segons un butlletí *polimili*, els *milis* respongueren que no volien saber-ne res: «No estamos dispuestos a discusión ninguna». Les condicions que se'ls va oferir no eren suficients per a ETA-militar, que encara creia que podia derrotar l'Estat si posava més morts damunt la taula. S'afanyaren a tornar a matar funcionaris d'uniforme: el 5 de març del 1981 al comissari José Luis Raimundo, el 19 de març al tinent coronel Ramón Romeo Rotaache, el 21 de març al tinent coronel retirat José Luis Prieto...

Des de l'última roda de premsa d'ETA-pm VII Asamblea en setembre del 1982 fins a l'assassinat del policia francès Jean-Serge

Nérin en setembre del 2010, ETA va assassinar 480 persones i en va ferir 2.318, que s'afegiren a les víctimes anteriors. Centenars de membres de la banda i del seu entorn compliren i encara complixen hui en dia llargues condemnes de presó.

Tot aquell dolor no va servir de res: quan ETA es va dissoldre en 2018 es trobava tan lluny d'assolir els seus objectius fundacionals (la creació d'un Estat basc independent de tots els territoris de parla basca, junt amb Nafarroa i Iparralde) com ho havia estat en 1982. No obstant això, han deixat una herència enverinada al País Basc que encara patim.

L'obra del periodista Sergi Moyano se centra precisament en la història d'eixe segrest emmarcat en un context molt convuls. Poques vegades un període de temps tan breu encadena tal quantitat de situacions potencialment catastròfiques. El segrest de Luis Suñer fou un element important per a l'evolució dels esdeveniments: els va condicionar i va ser condicionat per ells. Si haguera tingut un desenllaç distint, el procés per a la dissolució d'ETA-pm haguera fracassat. Probablement, la violència terrorista hauria ressorgit amb força i haguera donat ales a l'involucionisme, posant novament en perill la democràcia espanyola.

Investigar un fet històric de tal magnitud i tan proper en el temps no és una tasca senzilla. L'autor s'enfronta a tota classe d'entrebancs i trampes. Tot i això, Sergi Moyano ha aconseguit portar a bon port el seu projecte. A pesar de la seua joventut, ha demostrat ser un periodista de raça: sagaç, amb olfacte i perseverant. Així, Sergi ha recaptat fonts diverses i riques, moltes d'elles inèdites i difícilíssimes de trobar, amb les quals ha filat una història trepidant, ben escrita i que es llig com una novel·la negra.

Es tracta d'una obra que, a més, aporta novetats sobre un dels assumptes nuclears de la Transició democràtica: el de la violència política. L'explica d'una manera rigorosa sense caure en els dos errors que han esdevingut habituals: obviar o magnificar el fenomen. És a dir, fuig tant del mite de la Transició pacífica com del mite de la Transició sagnant, adjectius que no qualifiquen tant la

Transició com les intencions de qui els empra. Encara que tinguen dosis de veritat, ambdues versions estan distorsionades pels prejudis ideològics i els interessos partidistes. Tal vegada serviran per al debat polític o les tertúlies televisives, però no ajuden a conèixer millor el passat. El llibre de Sergi sí que ens hi ajuda.

Gaizka Fernández Soldevilla

Historiador i responsable d'investigació
del Centro Memorial de las Víctimas del Terrorismo

El pèndol

Margreet viu envoltada de gossos i gats. Una alemanya viuda que es guanya la vida com a vident. Té un exèrcit de seguidors de les creences esotèriques, els qui en un món d'incerteses necessiten agarrar-se a alguna cosa, encara que puga semblar esbojarrada. La senyora sosté que s'ha comunicat per telepatia amb Luis Suñer i assegura que «está vivo y se encuentra bien». Li demana al periodista Ricardo Dasí, del diari *Levante*, que li porte un plànol de la província d'Alacant i, en vore'l, el marmola perquè havia de ser més detallat. El que li ha dut li pareix massa genèric, però els dots de la mèdium estan a prova de mapes. «Mire usted: don Luis está por esta zona; en el triángulo que forman Benidorm, Alcoy y Alicante. Exactamente por aquí: por Relleu, Rapella y Benifallim. Se trata de una zona alta, seca, en la sierra de Aitana. Pero para poder precisarlo, necesitaría un plano detallado de esta zona».

El periodista, incrèdul, pregunta a la vident com pot estar-ne tan segura. Somriu i li conta que amb un pèndol, la fotografia d'un desaparegut i un mapa, va aconseguir ajudar una família a trobar un home a Bilbao que feia quaranta anys que havia abandonat sa casa. «Tantas veces hago las pruebas, el péndulo me señala siempre lo mismo. Es seguro. Además, varias veces me he comunicado telepáticamente con el señor Suñer. Él se encuentra muy bien. Está en una casa de más de veinte años de antigüedad, propiedad de unos franceses que sólo vienen en verano. Está alejada de otras casas y permanece cerrada y desocupada aparentemente. Allí vive don Luis con los jóvenes que le secuestraron. Hace vida cotidiana con ellos. De los bronquios se encuentra muy bien, porque está en clima seco, y también está atendido con medicamentos».

La policia prova de fer-li cas a Margreet. No tenen res a perdre. «Fuimos a Benidorm con la Guardia Civil y se rastreó una zona que no fue suficiente. Yo insistía en que era más hacia Rellu, pero dieron por terminada la batida a los pocos kilómetros de Benidorm».

Margreet prediu que Suñer apareixerà al capvespre eixe mateix cap de setmana del 13 de març del 1981 en una carretera secundària de la província d'Alacant i que, quan passe un temps, alguns dels segrestadors treballaran en les seues empreses, «como les ha ofrecido». Dasi, fascinat, rep una «exclusiva» de la tal Margreet. «Si quiere un consejo, publíquelo usted: diga que se encuentra bien y que va a aparecer este fin de semana. No me nombre, no diga usted cómo ni por quién lo ha sabido. Su periódico se adelantará a la noticia».

El mapa on la vident indica on està segrestat Suñer. Font: *Levante*.

Les pistes broten com a bolets. Emilio, un pres d'Algemesí tancat a la presó d'hòmens de València, envia una carta manuscrita als jutjats d'Alzira amb una pista que ajuda a obrir una al-

tra via d'investigació per a esbrinar el parador de Luis Suñer. «Yo conocí a un grupo de muchachos de Alcira que me dijeron que tenían pistolas y que iban a secuestrar al señor de la Avidesa de Alcira, Luis Suñer, y yo, señor juez, como el martes escuché en la radio que lo habían secuestrado, por eso, mi señoría, aquí le mando los nombres».

El comissari en cap de la Policia Nacional d'Alzira acudix el 19 de gener a la presó per a tractar de verificar el testimoni del reclús. El 2 de febrer traslladen a Emilio al jutjat d'instrucció d'Alzira i declara que fa uns quatre anys va sentir dir a uns presos, José i Baltasar, que quan isqueren del penal pensaven segrestar Luis Suñer amb pistoles i que l'amagarien en un pis que tenien en l'Alquerieta d'Alzira, prop de la gasolinera. No aporta més dades.

No vaya a cogerlo en broma, lo que le digo es en serio. Si usted me ayuda a salir de aquí, yo le ayudo a buscar al señor Suñer. Ya he estado unos años en prisión y quiero pedirle a mi señoría que me conceda la libertad provisional con fianza, pero que no sea muy grande, la fianza, porque como comprenderá, mi señoría, no tengo dinero. Soy un pobre que para comer tengo que trabajar y buscar con el carro chatarra para que mi familia pueda comer. Si su señoría estuviese como yo, también le gustaría que le ayudaran. Lo necesito para que mi familia no pase hambre ni sufra como está por falta de dinero y por eso le suplico de nuevo que me dé una pequeña oportunidad para poder ayudar a mis hermanos y a mis padres, por favor mi señoría. Señoría, concédame este favor que le pido llorando, mi señoría. Bien, mi señoría, espero que me conceda lo que le pido. Gracias, mi señoría, cuya vida guarde Dios muchos años.

La policia ho investiga i no observa cap indicati de veracitat. De fet, un dels noms que havia delatat, no aconseguixen identificar-lo. A Emilio no li ha funcionat l'estratègia per a eixir de la presó, però almenys s'ha pegat un viatge de València a Alzira i ha pogut vore la llum del dia i passejar-se pels jutjats, trencant la monotonia de la vida entre barrots.

3586

DON [REDACTED] Secretario sustituto del Juzgado de Instrucción de Alcira y su Partido.

DOY FE: Que en el sumario 22/80 que se tramita en este - Juzgado, sobre robos, se ha recibido el manuscrito que foto--- copiado literalmente es como sigue: =====

Valencia días 22 de Enero de 1981
Nº de sumario 22/80

interior [REDACTED]
es pone a mi señoría que ha
esta do un niños en priso me a trobi.
a pedile ~~ami~~ a mi señoría que me
concediera la libertad ~~pro~~ lisiona
ho con siasa pero que no sea muy
cgrade la siasa por que como comprendi
ra mi señoría que tengo en mano
inmis padre mio tiene casi dinero para
paga una siasa cgrade y como mi señoría
comprendiera que soy un padre que para
como tigo quey a trabajar o a buca
carlo y chatara para como mi familia
por que si mi señoría estava como
yo la diera le gustaria que le alludara
bien mi señoría por lo que le otigo de
del metro de seis suenos a mi señoría
que a qui le manda los valores de la
personas que me otigero que yba a del metro
a suenos bien me el la pepe betra martine
otro selluna Barbara cantay paos y otro
otro selluna Jose y lones san Jose y los

Carta manuscrita d'Emilio al jutjat d'instrucció d'Alzira. Font: Sumari del cas.

Un altre home de Gandia compareix el 20 de març en el jutjat i assegura que té dades del segrest de Luis Suñer. Sospita que és obra d'uns mormons i que hi ha intervingut la CIA. Els inspectors ho investiguen i esbrinen que l'església mormona de Gandia posseïx una furgoneta amb dos inscripcions, «Corberan», que el denunciant relacionava amb Corbera d'Alzira, i una altra inscripció «Morte», que associava a una pensió anomenada Mortes, i que el veí de la Safor amb esperit de confident relacionava la matrícula d'un cotxe Renault 18 aparcad a prop de la parròquia amb el terme «etarra». El denunciant intenta vincular eixa església mormona amb els servicis secrets americans, intentant fer jocs de paraules, «sense fonament ni coherència», sosté l'informe policial, que no deixa clara quina relació exacta troba aquell home entre la CIA i els mormons de Gandia. Conclouen que l'individu està tronat i vol que li facen cas o rebre algun benefici econòmic.

Els telèfons tiren fum en les empreses de Suñer. Tothora, clients, treballadors, amics i xafarders pregunten per Don Luis. «Saben alguna cosa? Com està? Diuen que ha mort, això és de veres?». Les secretàries aquells dies no paraven en torreta. No posseïen cap informació, sols circulaven rumors i confusió. Comencen a arribar avisos de gent a qui li «pareixia» haver vist Suñer en un cotxe o en una gasolinera... Automàticament, totes les telefonades es desvien a la policia.

L'ambient s'enraria. Uniformats i ministres visiten Avides, la fàbrica de gelats de Luis Suñer a Alzira, d'on l'havien segrestat. El matí següent al rapte, els investigadors fan entrar a un despatx un per un els treballadors que havien passat les últimes hores amb Suñer. Els interroguen per si havien vist alguna cosa estranya, si s'havien adonat de la presència d'algú especialment nerviós... Les portades dels principals diaris valencians i estatals obrin amb la notícia. El primer a donar-la, a les 12 de la nit, tres hores després del rapte, havia sigut el locutor de Ràdio Alzira Alfonso Rovira en el programa *Hora 25* de la Cadena SER, interrompent al periodista esportiu José María García.